

Ferenczi Tiborné Pörnyeszi Vera 1946 – 2005

*Hazatért a Jézus iránti hűségéről
tanúságot tevő
és a
szenvedés-elhordozásból
példát mutató testvérünk.*

Halljatok csodát! Egy csillaghegyi ház emeleti szobája. Hárman ülünk egy asztalnál. A halálos beteg is ül. Tudjuk, hogy a Jézusra emlékező vacsora az ő utolsó vacsorája. Vera testvérünk a halálos beteg. Férje és én ülünk a kisasztalnál. Ő a világ legtermészetesebb módján végrendelkezik. Mindenre gondol. Ha meghaltam, hamvasszanak el. A hamvasztás után a csillaghegyi templomban mondjanak értem misét. Bokorbeli testvéreim búcsúztassanak, ha el tudnak jönni. Mise után urnámat hozzák ide a lakásunkba. És ha majd Tibor is követ, együtt temessenek el minket. Ez a csoda? Ez a nyugodt, természetes hang maga is csoda. Sokan kerülni szokták még a halál említését is. Áltatják a haldoklót, hogy dehogy is halsz meg, meg fogsz gyógyulni!

A csoda azonban más volt. A létkörben volt a csoda. Verából áradt a csoda. Mintha számára nem a „töredékes látás”, a „tükörben homályosan” látunk, hanem a „színről színre látás” lett volna a valóság.

Vera férje, Tibor elcsukló hangon mondta nekem Vera halála után, hogy számtalanszor hallotta tőle: „ez a földi élet csak rövid pillanat, ezután jön az igazi”. Mindezt teljes bizonyossággal hitte és vallotta. Csak egy zavarta őt: „Tiborral mi lesz?”

Aggódott, de nyugtalansága is elmúlt. Mert tudott vigasztaló szavakat. Jézus utolsó vacsorai szavait ő is nyugodtan elmondhatta: „Sok lakóhely van az Atya házában... elmegyek helyet készíteni... Ha elkészítettem a helyet, eljövök... hogy ti is ott legyetek... Tudjátok jól, hová megyek... az utat is ismeritek...”.

Ha valaki azt mondta volna neki, amit Tamás: „Uram, azt sem tudjuk hová mégy, hogyan ismerhetnénk az utat?” Vera csodálkozó szemekkel nézett volna rá: Hát nem tudod? Jézus az Út, az Igazság, az Élet.

Az Út a szeretet. De nem akármilyen szeretet. Nem langyos érzélem. Nem misztikus elragadtatás. Nem semmittevő merengés. Vera számára egyértelmű volt, hogy az Atyához vezető szeretet Jézus Útjának folytatása.

A tettek: az adás. A pohár víz adásától az élet odaadásáig menő szeretet, mely nem ismeri a vevést, a harácsolást, kapzsiságot.

A tettek: a szolgálat. A család szolgálatától, a közösség szolgálatán át a hazai és harmadik-világbeli éhezők etetéséig menő szolgáló szeretet, mely nem ismer fáradságot, lustaságot, önkíméletet.

A tettek: a szelídség, a békeességteremtés, a teljes erőszakmentesség megnyilvánulásai, a kedves mosolytól, a megbocsátó szón át, az üldözöttség elvállalásáig. Ez Jézus Útja!

Vera számára az is nyilvánvaló volt, hogy ez az igazi élet. Ez a jézusi élet: amely a tettekben megnyilvánuló szeretet útján már a földön Isten Országát teremti. És ez az, ami az égi hazába, az égi Isten Országba vezet.

Kedves Vera Testvérünk! Te, aki szeretetben éltél, Istenben élsz tovább. Ebben a hitben búcsúzunk Tőled.

Személyesen is búcsúzni szeretnék. Emlékek jutnak eszembe most.

A Domiban (Domonkos templomban) ismertelek meg. Rövidesen Szeredai Orsiék csoportjának vezetője lettél. Talán éppen Barcza Barna lelki gyakorlatán voltunk együtt, aki később nagyon sokat jelentett Neked, mint sokaknak a Bokorból. Örömmel hallottam, hogy házasságot kötöttetek Tiborral, akit annyi nagy szeretettel vettél körül. Az elmúlt év Bokor Nagytáborán olvastuk fel üzenetedet, hogy közösségi testvéreid imáját kéred, mert hazakészülsz. Két és fél évvel ezelőtt támadott meg a gyilkos kór. A műtét után egy évig jól voltál. Aztán ez év márciusától kezdődött a kálváriád. Amint elmondtam, az utolsó állomásnál teljes lelki béke töltött el.

Vera, amikor elindultam tőletek az ajtó felé, hangosan utánam szóltál: Még találkozunk! Most én is nem üres szóval, de teljes reménnyel búcsúzom Tőled: Vera, Jézus hűséges tanítványa, a viszontlátásra!

Kovács László